

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

9 У 9330/15

21.12.2017. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Здравствене установе Опште болнице “А.А.” д.о.о. из Б., Улица ..., коју заступа Александар Петровић, адвокат из Београда, Улица косовска број 49/8, изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, сада Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број 300-47-04-00956/2014-И1000 од 07.05.2015. године, у пореској правној ствари, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.12.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд број 300-47-04-00956/2014-И1000 од 07.05.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе, Филијале Палилула, број 47-00858/2007-0015-053 у предмету 815613812 од 28.08.2014. године. Наведеним првостепеним решењем, тужиоцу су у ближе одређеним износима, у циљу отлањања неправилности, утврђене непријављене обавезе пореза на доходак на друге приходе и камата, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате; пореза на зараде и камата, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате, у ближе одређеним износима; доприноса за пензијско и инвалидско осигурање запослених на терет запослених код правних лица и камата и наложена уплата утврђене обавезе и камате;

доприноса за пензијско и инвалидско осигурање запослених који остварују накнаду по основу ауторског права, уговора о делу и других новчаних накнада на терет примаоца накнаде и камата, те наложена уплата утврђене обавезе и камате, до дана уплате; доприноса за здравствено осигурање запослених на терет запослених и камата, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате; доприноса за осигурање за случај незапослености на терет запослених и камата, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате; доприноса за пензијско и инвалидско осигурање запослених на терет послодавца – правног лица које се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања и камата, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате; доприноса за здравство на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања и камата, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате; доприноса за незапосленост на терет послодавца који се не финансира из буџета и фондова обавезног социјалног осигурања и камата, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате. Истим решењем, пореском обвезнику је наложено да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга из ближе поменутих тачака диспозитива решења, при чему је порески обвезник дужан и да утврђене обавезе прокњижи у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама.

Тужбом поднетом Управном суду дана 19.06.2015. године, уређеном поднесцима од 14.09.2015. и од 06.10.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом дозвољених разлога. Објашњава хронологију решавања ове управне ствари у управном поступку и спору, будући да је у овом предмету решење другостепеног органа више пута поништавано од стране Врховног суда Србије, али и од стране Управног суда. Тужилац пре свега указује да је побијано решење донето на основу овлашћења министра датог решењем 08 број 112-01-1/383-2013 од 18.06.2013. године, при чему у његовом уводу није наведено име лица које је било овлашћено за његово доношење, а у потпису се не може видети које је лице потписано као доносилац решења. Имајући у виду да је решење истог органа од другог датума потписала начелник одељења Б.Б., а како се потписи у ова два решења разликују, то сматра да доносилац побијаног решења није имао потребно овлашћење за његово доношење. Тужилац истиче да му није омогућено да учествује у поступку, обзиром да је од њега одузета комплетна документација о пословању, укључујући рачунар и осталу опрему, при чему поступак теренске контроле није вршен у пословним просторијама пореског обвезника, нити у присуству његовог законског заступника. Наиме, тужиоцевом законском заступнику је на његов захтев онемогућено да изврши увид у документацију, већ су му само предочени записници са саслушања. Наводи да је порески инспектор користио податке из интерних евиденција, некњиговодствену документацију па и усмене изјаве сведока на којима је засновао погрешан и непотпун закључак, на штету тужиоца. Указује да се тужени орган није изјаснио на наводе жалбе да првостепени орган није утврдио обим пружених, а неплаћених услуга, те да није утврдио износ евентуалних неевидентираних прихода по том основу. Истиче да је исти орган нетачно и непотпуно утврдио појединачни и збирни износ пружених услуга, при чему посебно наглашава да се повреда правила поступка састоји у томе што су изјаве пацијената кључни доказ, док писане изјаве

одговорних лица нису узете у обзир приликом доношење решења што указује на чињеницу да је поступак вођен без учешћа тужиоца. Наводи и да је порески орган злоупотребом службених овлашћења утицао на запослене да одају пословну тајну на штету пацијената, те да, уколико пацијент због повреде професионалне тајне претрпи штету, здравствена организација је дужна да је надокнади. Са ових и других разлога ближе наведених у тужби, предлаже да суд у спору пуне јурисдикције поништи побијано решење и донесе пресуду којом ће заменити поништени акт. Уколико природа ствари то не дозвољава, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење а предмет врати надлежном органу на поновни поступак и одлучивање, као и да обавезе тужени орган да му надокнади трошкове овог поступка.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима садржаним у образложењу оспореног решења. Оспорио је наводе тужбе којима се указује да доносилац решења за то није имао овлашћење, јер се овлашћење министра не даје за конкретног начелника по имену и презимену, већ за функцију начелника, на којој се променило неколико особа након одласка Б.Б. у пензију. Предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Наиме, у уводу оспореног решења је наведено да решење доноси Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа - Сектор за порескоправне послове и координацију, и то начелник Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, позивом на одредбу члана 160. став 1. тачка 7. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...106/14), којом је прописано да Пореска управа одлучује о жалбама изјављеним против решења донетих у пореском поступку од стране организационих јединица Пореске управе. На месту за потпис је наведено да је решење потписао начелник Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, при чему је стављени потпис нечитак.

Одредбом члана 285. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10) прописано је да се овлашћење за предузимање радњи и решавање у поступку може дати запосленом који има прописану стручну спрему, а орган је дужан да на погодан начин објави која су службена лица овлашћена за решавање у управним стварима, а која за предузимање радњи у поступку пре доношења решења.

Одредбом члана 23. став 2. Закона о државној управи ("Службени гласник РС", број 79/05, 101/07 и 95/10) прописано је да министар представља

министарство, доноси прописе и решења у управним и другим појединачним стварима и одлучује о другим питањима из делокруга министарства.

Међутим, имајући у виду да је доносилац оспореног решења у поступку по жалби одлучивао дана 07.05.2015. године, на основу овлашћења Министра финансија и привреде, датог решењем 08 број 112-01-1/383-2013 од 18.06.2013. године од стране министра Млађана Динкића, који је на функцији министра био до августа месеца 2013. године, то је по оцени Управног суда оспорено решење донето уз повреду правила поступка, јер потписник решења у време доношења оспореног решења није имао важеће овлашћење за његово доношење и потписивање.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учине повреду правила поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, то је Управни суд одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио је предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење везан примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, уз правилну примену одредбе члана 69. став 2. наведеног закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган надокнади трошкове овог управног спора, суд је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, обзиром да тужилац није определио трошкове за које тражи накнаду, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11...55/14), којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која се одредба у управном спору сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 21.12.2017. године, 9 У. 9330/15

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ